

MILÉNIUM 05
INSPIROVANO SÉRIÍ
STIEGA LARSSONA

**DAVID
LAGERCRAINTZ**
MUŽ, KTERÝ
HLEDAL
SVŮJ STÍN

HOST

KAPITOLA 01

12. června

Lisbeth Salanderová vyšla z posilovny, minula sprchy a hned na chodbě ji zastavil inspektor vězeňské služby Alvar Olsen. Něco překotně mlel, dokonce vypadal poněkud vzrušeně. Di-voce gestikuloval a mával na ni nějakými papíry. Lisbeth Sa-landerová však z jeho řeči nerozuměla ani slovu. Bylo 19.30.

Půl osmá večer byla ve věznici Flodberga nejhorší doba. Opodál duněl nákladní vlak, zdi se otřásaly, klíče řinčely, ve vzduchu byla cítit směsice potu a parfému. Pro trestankyně to byl nejnebezpečnější okamžik celého dne. Rachotivé dunění železničních kolejí pohltilo veškeré zvuky a ve všeobecném zmatku před večerním zamykáním cel docházelo k těm nej-surovějším násilnostem. Lisbeth Salanderová v tuto hodinu vždycky přelétla očima celé oddělení a její pohled nikoli náho-dou utkvěl na Fárie Kázíové.

Fária Kázíová, krásná mladá žena původem z Bangladéše, seděla ve své cele hned nalevo od ní. Přestože Lisbeth z místa, kde stála, neviděla nic jiného než Fáriinu tvář, nebylo nejmen-ších pochyb, že ji někdo fackuje. Hlava jí lítala ze strany na stranu, a ačkoli údery nebyly příliš tvrdé, působily dojmem zavedeného rituálu. Ať už to bylo jakkoli, týrání nepochybně

trvalo už dlouhou dobu. Bylo to patrné jak ze způsobu šikany, tak z reakcí oběti. Již na dálku bylo zřejmé, že útlak poznamenal Fáriu do té míry, že v ní zlomil jakýkoli odpor. Už se ani nesnažila chránit si obličej rukama a v jejím pohledu se nezračilo žádné překvapení, nýbrž pouze tichá, nemá hrůza. Fária Káziová zažívala neustálý teror. Lisbeth to vytušila nejen z bedlivého sledování její tváře, ale nasvědčovaly tomu i další pozorování a postřehy, které učinila během svého několika-týdenního pobytu ve věznici.

„Tamhle,“ řekla a rukou ukázala na Fáriinu celu.

Ale když se Alvar Olsen obrátil, již bylo po všem. Lisbeth proklouzla do své cely a zavřela za sebou dveře. Zvenčí se ozývaly hlasy a tlumený smích, avšak dunění a rachot nákladního vlaku ne a ne přestat. Před ní stálo lesklé umyvadlo a úzká pryčna, police na knihy a psací stůl s kvantověmechanickými výpočty. Má smysl v nich pokračovat — má se nadále snažit dokázat platnost teorie smyčkové kvantové gravitace? Pohlédla na své ruce. Něco v nich držela.

Byly to papíry, kterými na ni Alvar před chvílí mával. Lisbeth přece jen pocítila jistou zvědavost. Ale byla to pitomost, zase nějaký test inteligence, jenž byl na druhé stránce úplně nahoře na dvou místech politý kávou. Lisbeth si posměšně odfrkla.

Nesnášela jakékoli způsoby škatulkování; svazek papírů jí zvolna vyklouzl z ruky a na betonové podlaze se rozevřel do vějíře. Na kratičký okamžik na něj zapomněla a pomyslela na Fáriu Káziovou. Tyranku, která mladou ženu fackovala, nikdy nepřistihla při činu, ale přesto moc dobře věděla, kdo to je. Zpočátku se Lisbeth o atmosféru v nápravném zařízení nijak zvlášť nezajímala, ale život ve věznici ji proti její vůli postupně vtáhl do dění. Krok za krokem se jí dařilo dešifrovat viditelná

i neviditelná znamení a záhy pochopila, kdo na oddělení doopravdy vládne.

Umístili ji na oddělení B, do pavilonu zabezpečovací detence. Zdál se být tím nejbezpečnějším místem v celé věznici a nezúčastněný návštěvník, který si zařízení zběžně prohlédl, o tom neměl důvod pochybovat. V žádném jiném vězení nebylo tolik strážných, kontrol a pracovních a studijních programů. Ale pokud se zde člověk porozhlédl trošku zevrubněji, vytušil, že tu něco není v pořádku. Strážní si hráli na tvrdáky a autority, dokonce uměli projevit soucit, ale ve skutečnosti to byli srabi a slaboši, kteří pustili otěže z rukou a přenechali je nepříteli — mafiánce Benitě Anderssonové a její bandě.

Během dne se Benita pochopitelně držela zpátky a počínala si jako příkladná vězeňkyně. Ale po časně večeri, kdy ostatní ženy mohly cvičit, případně se setkat s příbuznými, se Benita chopila vlády a šikanovala celé oddělení až do večera, kdy bachaři zamkli cely. Ve dne se vězeňkyně procházely mezi celami a šeptem hovořily o hrozbách nebo slibech, přičemž Benitina sebranka se držela na jedné straně chodby a jejich oběti na druhé.

Velkým skandálem byl především sám fakt, že Lisbeth Salanderová vůbec skončila ve vězení. Osud jí nebyl nakloněn, ale upřímně řečeno, Lisbeth se proti odsouzení k nepodmíněnému trestu nijak vehementně nebránila. Soudní proces jí připadal jako nesmyslné handrkování — už dávno jí bylo úplně fuk, jestli vylodí doma, v base nebo někde jinde.

Nakonec vyfasovala dvouměsíční pobyt ve věznici za maření policejního výkonu a za všeobecné ohrožení, neboť se zapletla do dramatu vznikuvšího po vraždě profesora Franse Baldera, kdy na vlastní pěst unesla a ukryla osmiletého autistického chlapce, přičemž odmítla spolupracovat s policií, protože

se zcela oprávněně domnívala, že dochází k tajnému úniku informací z policejního vyšetřování. Její hrdinský čin samozřejmě nikdo nezpochybňoval a všem bylo jasné, že chlapci zachránili život. Státní zástupce přesto vedl soudní proces s náramným patosem a soud se nakonec přiklonil na jeho stranu, ačkoli jeden ze členů senátu měl odlišný názor a Lisbethina advokátka Annika Gianniniová odvedla vynikající práci. Lisbeth jí však nijak zvlášť nápomocná nebyla, takže Annika neměla šanci na vítězství.

Lisbeth během celého líčení otráveně mlčela a odmítla se proti rozsudku odvolat. Chtěla mít celý ten cirkus konečně za sebou a podle očekávání skončila v otevřeném nápravném zařízení Björngärda Gård, kde měla spoustu svobody a volnosti. Poté však vyšlo najevo, že jí hrozí nebezpečí, na čemž ostatně nebylo nic překvapujícího, když člověk uvážil, s kým měla Lisbeth co do činění, a proto ji přemístili do chráněného zařízení Flodberga.

Při bližším zvážení tedy na Lisbethině přemístění nic podivného nebylo. Sice se tak ocitla mezi nejhoršími tuzemskými zločinci ženského pohlaví, ona sama však proti převozu nic nenamítala. Ustavičně měla kolem sebe strážné a rozhodně se nedalo popřít, že v tomto zařízení již po řadu let nedošlo k žádnému ublížení na zdraví ani jiným násilným skutkům. Personál se dokonce pyšnil opravdu úctyhodnou statistikou bývalých vězeňkyň, které se po vypršení trestu opět zařadily do společnosti, ovšem tyto statistické údaje pocházely z doby před nástupem Benity Anderssonové.

Lisbeth již od počátku zaznamenala spoustu provokací, ale nedala se nijak vyvést z míry. Byla protekční, mediálně známou vězeňkyní, o níž kolovaly všemožné fámy, a k její proslulosti

rovněž přispěly údaje z vlastních informačních zdrojů kriminálního podsvětí. Před pouhými několika dny jí Benita přistrčila papírek s otázkou: *Přítel, nebo nepřítel?*, Lisbeth ho však po minutě vyhodila — nejspíš proto, že jí trvalo celých osmapadesát vteřin, než se ho obtěžovala přečíst.

Místní rozmišky, boj o moc a různá spojenectví ji ani trochu nezajímaly. Soustředila se pouze na to, aby měla oči i uši otevřené, a brzy věděla své. Lisbeth upřeně zírala na své police se svazky pojednávajícími o kvantové teorii pole, které si objednala speciálně před nástupem do výkonu trestu. Vlevo se nacházela šatna a v ní visely dva vězeňské mundúry, které měly na prsou vyšité iniciály vs — *Vězeňská služba*—, aby se případně mohla převléknout, a dále spodní prádlo a sportovní boty. Stěny byly holé, nikde žádná fotografie ani sebemenší vzpomínka na život za vězeňskou zdí. Nábytek a zařízení ji zajímaly stejně málo jako doma na Rybářské ulici.

Na chodbě pokračovali bachaři v zamykání cel, což pro Lisbeth obvykle znamenalo osvobození. Když všechny zvuky utichly a kolem se rozhostilo ticho, mohla se pohroužit do své matematiky — do pokusů o propojení kvantové mechaniky s teorií relativity — a zapomenout na celý svět. Dnes večer to však bylo jiné. Lisbeth měla vztek, a to nejen kvůli týrání Fárii Káziové nebo bující korupci na oddělení.

Před šesti dny ji navštívil Holger Palmgren, její bývalý poručík z dob, kdy v očích společnosti neměla dostatek rozumu na to, aby se o sebe dokázala náležitě postarat. Jeho návštěva sama o sobě představovala hotové drama. Holger už vůbec nepouštěl byt, byl zcela závislý na pečovatelkách a asistentech, kteří se o něj starali v jeho bytě na Liljeholmenu. Holger si však umanul, že se za Lisbeth musí za každou cenu podívat; nechal se do Flodbergu dopravit taxíkem, do areálu věznice vjel na

svém invalidním vozíku s kyslíkovou maskou a lapal po dechu. Přesto to bylo milé setkání. Lisbeth si s ním povídala o starých časech a Holger byl sentimentální a dojatý. Jen jedna věc však Lisbeth rozrušila. Holger jí vyprávěl, že ho navštívila jakási Maj-Britt Torellová, bývalá sekretářka z psychiatrické léčebny svatého Štěpána, kde byla Lisbeth zavřená jako malá holčička. Maj-Britt se o Lisbeth dočetla v novinách a odnesla z kliniky obsáhlou dokumentaci, která by podle ní mohla být zajímavá. Pro Holgera to byla stará krutá obehnaná písnička o tom, jak Lisbeth ležela přikurtovaná k lůžku — „nic, co bys měla číst“. Přesto musely dokumenty obsahovat něco nového, protože když se jí Holger zeptal na tu dračí kérku a Lisbeth mu pověděla o ženě s ohnivě zbarveným znamínkem na krku, starý pán vyrukoval s otázkou: „Nebyla náhodou z registru?“

„Cože?“

„Z Registru pro výzkum dědičnosti a prostředí v Uppsale. Někde jsem to četl.“

„To muselo být v těch nových papírech,“ řekla Lisbeth.

„Myslíš?“ zeptal se Holger. „Taky je možné, že jsem popletl všechno dohromady.“

Možná opravdu jen popletl všechno dohromady. Holger už byl hodně starý. Přesto jeho zmínka utkvěla Lisbeth v paměti a vrtala jí hlavou každé odpoledne, když bušila do boxovacího pytle v posilovně, stejně jako každé dopoledne strávené v keramické dílně, a nejinak tomu bylo i teď, když znovu stála ve své cele s očima upřenýma na podlahu.

Dokonce jí připadalo, že i test inteligence na rozházených papírech se nějak proměnil, už jí zdaleka nebyl tak lhostejný jako dřív, spíše v něm viděla návaznost na to, o čem spolu hovořili s Holgerem, přestože Lisbeth zprvu nechápala proč. Ale pak si vybavila ženu s mateřským znamínkem, která jí také dá-

v jejím životě, díky němuž by si nakonec uvědomila celou šíři svého nadání.

Dlouho přemítal o tom, jak by měl postupovat dál. Čím by ji mohl motivovat? Nakonec dostal nápad. Zkusí ji přimět, aby vyplnila inteligenční test. V kanceláři měl hromadu starých testů a formulářů, jež tam zbyly po soudních znalcích z oboru psychiatrie, kteří se pokoušeli určit Benitinu domnělou míru psychopatie, alexithymie a narcismu.

Alvar většinu testů vyplnil sám a teď ho napadlo, že holka, která louská matematické záhady jako burské oříšky, určitě zvládne takový inteligenční test levou zadní. Kdoví, třeba to pro ni bude mít nějaký význam. Proto na ni před chvílí číhal na chodbě — říkal si, že by to mohla být vhodná příležitost. Dokonce si namlouval, že v jejím obličejí zpozoroval jakousi obnaženost, čehož by mohl využít a pográtulovat jí. Namlouval si, že se s ní sblíží.

Lisbeth si od něj test vzala, ale pak se něco stalo. Venku duněl vlak a Lisbeth měla podivně napjatý a temný pohled. Alvar cosi rozpačitě zakoktal a nechal ji jít. Poté nařídil kolegům, aby pozamykali cely. On sám se vrátil do své kanceláře, umístěné hned za masivními skleněnými dveřmi, které oddělovaly chodbu s celami od takzvaného administrativního úseku. Alvar byl jediný zaměstnanec, který měl vlastní pracovnu. Okna skýtala nevlídný pohled na vězeňský dvůr, obehnaný ocelovým plotem a šedou betonovou zdí. Kancelář nebyla o mnoho větší ani útulnější než vězeňské cimry. Na rozdíl od nich však měl k dispozici počítač s vysokorychlostním připojením a několik monitorů se záznamy z bezpečnostních kamer a tu a tam ležel nějaký suvenýr, který místnost alespoň trochu polidšťoval.

KAPITOLA 02

12. června

Alvar Olsen už chtěl jet domů, ale napřed musel dostát svým povinnostem inspektora vězeňské služby a vyřídit veškeré papírování. Také samozřejmě musel zavolat domů a popřát dobrou noc své dcerce Vildě. Telefon jako vždy vzala jeho teta Kerstin a Alvar jí jako obvykle připomněl, aby zamkla speciální bezpečnostní zámek.

Alvar byl šéfem oddělení zabezpečovací detence ve věznici Flodberga už celých dvanáct let; dlouho byl na svou práci pyšný a považoval se za muže na správném místě. Jako mladík zachránil život své matce, která byla těžká alkoholička, a přiměl ji k doživotní abstinenci. Měl soucitnou povahu, vždycky stál na straně slabších, a tak nebylo nic divného na tom, že začal pracovat u vězeňské služby a záhy si získal veskrze dobrou pověst. Jenže dnes už z jeho starého idealismu mnoho nezbývalo.

První osudovou ranou bylo, když ho opustila manželka, která se odstěhovala se svým bývalým šéfem do Åre, a on zůstal sám s malou dcerkou; poslední a nejhorší ránu jeho iluzím však zasadila Benita. Alvar zastával názor, že v každém odsouzení je něco dobrého. V Benitě však nebylo dobrého zhora nic, ale přesto měla spoustu návštěv — vyhledávali ji nejrůznější

muži, kamarádky, advokáti, terapeuti, soudní znalci z oboru psychiatrie, a dokonce i několik kněží. Benita se původně jmenovala Beatrice, ale nechala se přejmenovat po vzoru jistého italského fašisty. Měla vyholenou lebku, nezdravě bledý obličej a na krku vytetovaný hákový kříž. Přesto nepůsobila nijak odpudivě.

Navzdory zločinecké vizáži z ní vyzařoval jistý šarm a její silná osobnost leckoho ošálila, ale většinou budila v lidech jen hrůzu. Benita měla — alespoň se to proslýchalo — na kontě tři vraždy, jež provedla s pomocí svých dvou dýk zvaných Kris a Keris, a právě o jejich dýkách se na oddělení mluvilo tak často, až se staly nezbytnou součástí výhrůžné a dusivé atmosféry, která zde vládla. Člověka prý nemůže potkat nic horšího, než že na něj Benita namíří jednu ze svých dýk, což prakticky znamená rozsudek smrti nebo okamžitý pohřeb. Přestože se většinou jednalo jen o pomluvy a fámy — hlavně proto, že oba nože odpočívaly hezky daleko od věznice —, pouhá jejich existence dokázala ovzduší na oddělení pořádně otrávit. Tyto mytické dýky budily na chodbě strach a úzkost, což dokonale korespondovalo s Benitiny děsivým zjevem. Všechno to byla strašlivá ostuda a skandál. Alvar se nechal zlomit.

Měl se na ni předem připravit. Alvar měřil sto devadesát dva centimetrů, vážil osmaosmdesát kilo a vůbec to byl pořádný kus chlapa, co se už v pubertálním věku dokázal porvat se všemožnými ožraly a otrapy, kteří obtěžovali jeho matku. Měl ovšem jednu slabinu. Zůstal sám s dítětem a před necelým rokem se k němu Benita na dvoře přitočila a zašeptala mu do ucha popis cesty do Vildiny školy: mrazivě přesný plán zahrnující sebemenší chodbičku a schodiště, které musel Alvar každé ráno zdolat, když vedl dcerku do 3.A ve třetím patře Fridhemské školy v Örebro.

„Zamířila jsem jednu ze svých dýk na tvou holku,“ ucedila Benita a víc říkat nemusela.

Alvar pustil z rukou otěže vlády nad svým oddělením a jeho porážka poznamenala i všechny jeho podřízené. Ani na vteřinu nezapochoyboval o tom, že někteří kolegové — například ten posera Fred Strömmer — se ochotně nechali zkorumpovat. A nejhorší období roku nastalo právě teď, v létě, kdy se vězení hemžilo spoustou ustrašených a nekompetentních záskoků a dusný vzduch na chodbách jen zvyšoval všeobecnou podrážděnost a napětí. Alvar se bůhvíkolikrát v noci probudil a přísahal, že na svém oddělení znovu nastolí pořádek. Přesto se nikdy na nic nezmohl, protože dalším kamenem úrazu byla skutečnost, že ředitelem věznice byl naprostý idiot Rikard Fager. Fagera zajímala pouze vnější fasáda, která musela být stále nablýskaná a zářivá, ačkoli za ní už to pořádně smrdělo.

Každé odpoledne Alvara znovu a znovu paralyzovaly Benitiny oči, a protože nebyl příliš psychicky odolný, s každým prohraným zápasem ve svém odhodlání ochaboval. Měl pocit, jako by ho vysával upír, a nejhorší bylo, že nedokázal ochránit Fáriu Káziovou.

Fária byla odsouzena k trestu odnětí svobody za zabití bratra, kterého údajně prohodila velkým skleněným oknem v domě na stockholmském předměstí Sickla. Alvar však v její povaze neshledal žádné sklony k násilí ani agresivitu. Nejčastěji seděla ve své cele a četla si nebo plakala; na oddělení zabezpečovací detence se ocitla pouze proto, že měla sebevražedné myšlenky, a navíc jí zvenčí hrozilo nebezpečí. Byla to všemi zavržená nešťastnice, kterou nechala na holičkách i společnost. Na chodbách na nikoho nepouštěla hrůzu, neprobodávala lidi ocelově šedýma očima, aby si vynutila respekt, a její křehká krása k ní přitahovala různé všiváky a sadisty.

Jediná konstruktivní věc, o kterou se Alvar v poslední době pokusil, byla péče, již věnoval nově příchozí vězeňkyni Lisbeth Salanderové. Rozhodně to nebyla žádná hračka. Lisbeth byla ostřílená harcovnice a všemožných fám měla na triku přinejmenším tolik jako Benita. Někteří Salanderovou obdivovali, jiní ji považovali za nafoukanou káču a další se báli, že přijdou o své místo ve vězeňské hierarchii. Celé Benitino tělo — každíčkový sval v něm — jen hrálo a připravovalo se na souboj a Alvar ani na vteřinu nezapochoyboval, že Benita prostřednictvím svých známostí získává informace o Salanderové, stejně jako o všech dalších trestankyních na oddělení.

Přesto zatím k ničemu nedošlo, ačkoli Lisbeth Salanderová navzdory zvýšeným bezpečnostním opatřením získala povolení pracovat přes den na zahradě a v keramické dílně. Její vázy byly ty nejpříšernější výtvořy, jaké Alvar kdy viděl, a přemíru sociálních dovedností u ní také nenacházel. Sotva kdy utrousila slůvko. Působila dojmem, že žije ve svém vlastním světě, o pohledy ostatních ani o jejich poznámky se nestarala, dokonce nereagovala ani na štouchance, které jí potajmu uštěďřovala Benita. Lisbeth ze sebe všechno setřásla jako prach nebo ptačí trus a jediné, čemu věnovala pozornost, byla právě Fária Káziová.

Lisbeth ji nespouštěla z očí — pravděpodobně už pochopila vážnost situace. Kdoví, možná se tu schyluje k nějaké konfrontaci. Alvarovi to dělalo starosti.

Alvar Olsen byl navzdory veškerým obtížím pyšný na individuální program, který vypracoval pro každého odsouzence zvlášť. Nikoho nehonil automaticky do práce. Každý vězeň měl svůj vlastní rozvrh, vytvořený na základě konkrétního případu a potřeb. Někteří se věnovali dennímu nebo dálkovému studiu, jiní absolvovali pracovní programy a pohovory

s psychology a sociálními kurátory, případně jim bylo k dispozici poradenství při hledání vhodného zaměstnání. Lisbeth Salanderové by měla být — přinejmenším na základě její dokumentace — poskytnuta možnost doplnit si vzdělání nebo si alespoň o této otázce promluvit s odborníkem. Nechodila na gymnázium, vlastně ani nedokončila základní školu a s výjimkou krátkodobého zaměstnání v bezpečnostní agentuře nikdy nikde nepracovala. Neustále se dostávala do střetu s úřady, přestože k trestu odnětí svobody byla nyní odsouzena poprvé. Nejsnazší by bylo mávnout nad ní rukou a označit ji za obyčejnou flákačku, ale tento náhled měl značné mezery. Nejenže ji večerníky označovaly za hotovou akční hrdinku, což podtrhával i její vzhled a potvrdila to i jistá událost, která se Alvarovi vryla do paměti.

Tato událost byla po mnoha letech první pozitivní nebo přinejmenším překvapivou vlašťovkou na oddělení. Došlo k ní před několika dny v jídelně po časně večěři kolem páté hodiny odpoledne. Venku pršelo. Vězeňkyně si přinesly talíře a skleničky, myly je a utíraly, zatímco Alvar seděl na židli hned vedle dřezu. Vlastně tam neměl co pohledávat. Obyčejně jídal spolu s ostatními zaměstnanci a o kuchyň se vězni starali sami. Dvě samozvané vládkyně nad kuchyní — členky Benitina gangu Josefina a Tine — měly vlastní rozpočet, objednávaly suroviny, vařily a dohlížely, aby jídlo vystačilo pro všechny. Vláda nad kuchyní představovala úžasnou výhodu. Jídlo do jednotlivých cel odjakživa roznášeli strážníci, kteří rozhodně nemohli přehlédnout, že Benitiny porce bývaly podstatně větší než příděly ostatních. Proto Alvar na kuchyni raději osobně dohlížel a kromě toho se právě zde nacházel jediný nůž na oddělení. Nebyl nijak ostrý a byl bezpečně zasunutý v ocelovém stojanu, ale přesto by s ním nebylo těžké někoho zranit. A právě onoho

dne po něm Alvar neustále pokukoval a přitom se snažil vpravit si něco do hlavy.

Alvar měl v úmyslu z Flodbergu odejít a najít si lepší zaměstnání. Jenže chlapík, který nic nevystudoval a nikdy nepracoval jinde než v nápravném zařízení, neměl na výběr mnoho možností. Proto začal dálkově studovat podnikovou ekonomiku a v pachu bramborových placiček a huspeniny si četl o oceňování akciových opcí na finančním trhu, přestože z toho, upřímně řečeno, nebyl nijak moudrý, a stejně tak nedokázal vyřešit úlohy z učebnice. A právě v jednom takovém okamžiku si přišla Lisbeth Salanderová pro nášup.

Civěla do země, tvářila se otráveně a myšlenkami se toulala bůhvídkde, a protože Alvarovi bylo trapné se znovu marně snažit navázat s ní kontakt, dál se věnoval svým výpočtům. Neustále něco mazal a přepisoval, čímž jí evidentně lezl na nervy. Lisbeth přistoupila blíž, upřeně se na něj zadívala a Alvar se zastyděl. Při jejím pohledu se často styděl, a právě když se chystal vstát a odejít, Salanderová mu vytrhla propisku a napsala do jeho cvičebnice několik číslic.

„Black-Scholesovy diferenciální rovnice jsou na takhle volatilním trhu naprostá ptákovina,“ prohlásila a vzápětí byla ta tam a jeho volání naprosto ignorovala.

Prostě kráčela dál, jako by se nechumelilo, a Alvarovi dlouho trvalo, než mu docvaklo, co se vlastně stalo. Až pozdě večer, když si našel volnou chvíli a zasedl k počítači, si uvědomil, že Lisbeth nejenže ve vteřině vypočítala jeho úkoly, ale zároveň s naprostou samozřejmostí zkritizovala model oceňování finančních derivátů, za který jeho autoři získali Nobelovu cenu. Pro člověka, jenž na svém oddělení zakoušel jen útlak a ponížení, to byla naprostá bomba. Snil o tom, že by tento počin mohl být počátkem nějakého vztahu, případně určitého zlomu

v jejím životě, díky němuž by si nakonec uvědomila celou šíři svého nadání.

Dlouho přemítal o tom, jak by měl postupovat dál. Čím by ji mohl motivovat? Nakonec dostal nápad. Zkusí ji přimět, aby vyplnila inteligenční test. V kanceláři měl hromadu starých testů a formulářů, jež tam zbyly po soudních znalcích z oboru psychiatrie, kteří se pokoušeli určit Benitinu domnělou míru psychopatie, alexithymie a narcismu.

Alvar většinu testů vyplnil sám a teď ho napadlo, že holka, která louská matematické záhady jako burské oříšky, určitě zvládne takový inteligenční test levou zadní. Kdoví, třeba to pro ni bude mít nějaký význam. Proto na ni před chvílí číhal na chodbě — říkal si, že by to mohla být vhodná příležitost. Dokonce si namlouval, že v jejím obličejí zpozoroval jakousi obnaženost, čehož by mohl využít a pográtulovat jí. Namlouval si, že se s ní sblíží.

Lisbeth si od něj test vzala, ale pak se něco stalo. Venku duněl vlak a Lisbeth měla podivně napjatý a temný pohled. Alvar cosi rozpačitě zakoktal a nechal ji jít. Poté nařídil kolegům, aby pozamykali cely. On sám se vrátil do své kanceláře, umístěné hned za masivními skleněnými dveřmi, které oddělovaly chodbu s celami od takzvaného administrativního úseku. Alvar byl jediný zaměstnanec, který měl vlastní pracovnu. Okna skýtala nevlídný pohled na vězeňský dvůr, obehnaný ocelovým plotem a šedou betonovou zdí. Kancelář nebyla o mnoho větší ani útulnější než vězeňské cimry. Na rozdíl od nich však měl k dispozici počítač s vysokorychlostním připojením a několik monitorů se záznamy z bezpečnostních kamer a tu a tam ležel nějaký suvenýr, který místnost alespoň trochu polidšťoval.